

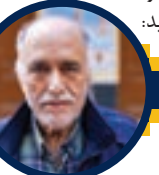
مسجد امام حسین (ع) بعد از حدود ۲ دهه، به شکل امروزی درآمد

اتاقکی که مسجد شد

مسجدنه، یک اتاقک بود!

یک قدم برای آخرت

هرچه تعداد نمازگزاران بیشتر می شد، فضای اتاقک در دل آن زمین هشتصد متری، کوچک تر به نظر می آمد. تاجایی که مردم در زمستان سرد، برای پیوستن به صف نماز جماعت، در فضای باز می ایستادند. سال ۱۳۹۴ خیری پای کار آمد تا این داستان را تغییر دهد و شرایط را برای ساختن یک مسجد کامل آماده کند. محمد تقی واحدیان جواهری، مانند نام فامیلش در کار جواهر و طلا بوده است. او تعریف می کند: بعد از بازنشستگی از کار آزاد، یاد و پسرم که مهندس عمران بودند و در این محدوده فعالیت داشتند، کاری کردم تا اینکه یک روز از این مسیر رد شدم و دیدم وضعیت مسجد به لحاظ عمرانی بسیار نامناسب است. تصمیم گرفتم با فرزندانم این مسجد را بسازیم و یک قدم برای آخرتمان برداریم و مسجد را در دو طبقه و نیم ساختیم. آن روزها برای خیر محله شقایق پراز خاطر است، از شوق مردم برای ساخت مسجد گرفته تا کارهای عمرانی. اومی گوید:

مردم خیلی ابراز خوشحالی می کردند و سؤال می پرسیدند کی کار تمام می شود. طی دو سال مسجد را ساختیم و طبقه پایین را هم تجاری کردیم تا منبع درآمدی باشد برای آینده مسجد.

زهرانگنه امروزی ها آینه کاری های زیبایی زیر گنبد و کاشی های هفت رنگ محرابش را می بینند. اما قدیمی ترها چهار دیواری ساده و زمین پراز خاک و خارش را به خاطر دارند. هرچه هست، حالا هر دو دسته این آدم ها باندای!... اکبر اذان از در این مسجد وارد می شوند تا در کنار هم نماز جماعت را برپا کنند. همراهی این روزهای جوانان و پیشکسوتان مسجد امام حسین (ع) از سال ها قبل آغاز شده و روایتش در خطوط بعدی آمده است. این مسجد حالا یک پایگاه فرهنگی و مذهبی پر طرفدار در محله «شقایق پک» است که دختران بعد از مدرسه، آن را پایگاه اجتماعی خود می دانند.

برای اینکه بدانیم چه شد که مسجد امام حسین (ع) در محله شقایق یک، پا گرفت و شد بنای امروزی، باید سر صحبت را با مردی باز کنیم که چهل سال است ساکن این نقطه از شهر است. او که در این مدت عضو هیئت امنای مسجد بوده است، به خاطر دارد که مردم در چه فضایی نماز جماعت برگزار می کردند و محله چه کمبودهایی داشت. غلامرضا اسماعیلی تعریف می کند: قدیم فضای خیابان هفت تیر ۲۹ این شکلی نبود. خانه ها یکی در میان ساخته شده و کمبود ها زیاد بود. مردم هم این بخش از کوچه را دیوار کشیده بودند برای مسجد. اما فقط دیوار بود و امکانات دیگری نداشت. سال ۱۳۷۶ که قرار بر تشکیل پایگاه بسیج در محله شد، همین فضای چهار دیواری هشتصد متری را دادند به بچه های بسیجی و چراغش روشن شد. حاج غلامرضا تعریف می کند: مسجد که نمی شود گفت: اتاقکی بود که فعالیت های بسیج در آن انجام می شد. ماهم برای نماز جماعت و دیگر فعالیت های مسجدی به آنجا می رفتیم.

سجاده ام جلوتر می رود

از ما حاصل تلاش های محمد تقی واحدیان و گروه عمرانی اش، مسجد باشکوهی در دل محله شقایق یک، بنا شده که برنامه های فرهنگی و مذهبی اش پای خیلی از اهالی و به ویژه جوانان و نوجوانان را به مسجد باز کرده است. حجت الاسلام والمسلمین غلام حیدر حیدری، به واسطه فعالیت های پدرش در چند کوچه بالاتر در مسجد موسی بن جعفر (ع) باین مسجد آشنا شده و از سال ۱۳۷۸ روحانی مسجد است. او تعریف می کند: این مسجد سرآمد برنامه های فرهنگی و مذهبی محله است.

حاج آقا تعریف می کند: در این مسجد از ابتدا مراسم محرم، تولد امام حسین (ع) و نماز اعیاد به صورت ویژه برگزار می شد و نماز همراهی و همدلی اهالی محله بود. الان هم وضعیت همین طور است و به واسطه فعالیت پایگاه های بسیج خواهران و برادران در جذب نوجوانان بسیار موفق بوده ایم. به خاطر حضور مردم، سجاده من همیشه جلوتر می رود. اول عقب تر بودیم که صف نماز به قسمت بانوان برسد؛ همین طور که نمازگزاران ما اضافه می شوند، سجاده من جلوتر می رود و وصف ها هم وصل می شود.

می خواهیم بچه هادر مسجد بمانند

بین گفت و گوی مابین بزرگ ترها زیر سقف مسجدی که متبرک به نام امام حسین (ع) است، دختران در رفت و آمدند؛ دخترانی که بعضی بالباس فرم مدرسه می آیند. میترا عظیمی، مسئول پایگاه بسیج یاس نبی (س) مسجد، می گوید: امور مذهبی توسط روحانی مسجد و بزرگ ترها پیش می رود. ماسعی داریم اینجا کار فرهنگی را موازی پیش ببریم تا بچه ها به خوبی رشد کنند. اومی گوید: در فضای مسجد روی کلاس های تقویتی، سرود، تئاتر، ورزش و خطاطی متمرکز هستیم و همین باعث شده است که برنامه هایمان مخاطب زیادی داشته باشد. مربیان مادر برنامه های اجرایی تلاش می کنند بهترین کار خود را ارائه کنند تا دختران در مسجد بمانند. عظیمی و دوستانش یک طرح ابتکاری هم داشته اند. آن ها تعامل خوبی با مدارس محله برقرار کرده اند تا مربیان و آموزش های خود را به مدرسه ببرند و برعکس بچه ها را از مدرسه به مسجد بیاورند.

زندگی شهرداری صحنه نمایش

متفاوت ترین کار این روزهای دختران پایگاه یاس نبی (س)، برگزاری تئاتری با موضوع شهرداری است. عظیمی می گوید: ما گعده های کتاب خوانی داریم و در ادامه، داستان این کتاب ها را که بیشتر زندگی نامه شهردار است، تبدیل به نمایش و در فضای مسجد و مدرسه اجرا می کنیم. مهسا، رؤیا، مریم، شیدا و... تعدادی از اعضای نوجوان فعال در مسجد هستند. مهسا میرزایی می گوید: مسجد هم به رشد فکری من کمک کرده و هم باعث شده است بیشتر با فضای هنر آشنا شوم و بتوانم برای آینده ام، نقشه بهتری ترسیم کنم. حدیثه برزگر هم از اعضای این گروه تئاتر است و می گوید: اجرای نمایش باعث می شود هم خودمان بیشتر یاد بگیریم و هم پیام های خوبی از زندگی شهردار به دیگران منتقل کنیم. رشد در فضای مسجد ما را از مشکلات و آسیب های اجتماعی دور می کند و خیال پدر و مادرمان هم راحت می شود.

از حرم امام حسین (ع) به مسجد امام حسین (ع)

در طبقه همکف مسجد، روبه قبله و در کنار متن نماز غفیله، کاشی متفاوتی نصب شده است که توجه ما را جلب می کند. این تکه کاشی نه فقط یک المان خاص بلکه یک نماد معرفتی و معنوی است که داستان خودش را دارد. محمد تقی واحدیان تعریف می کند: در زمان ساخت مسجد، خانمی پیش من آمد و گفت «آقا با شما کاری دارم که خواهش می کنم انجامش دهید». بعد یک کاشی از زیر چادرش در آورد و گفت «این را از حرم امام حسین (ع) آورده ام. یک جای مسجد نصبش کنید.» کاشی متفاوت از فضای مسجد یک طرف و معرفت و معنویت که پشت این کار بانوی محله بود یک طرف. واحدیان در دل کردن اینکه با کاشی چه کند، درخواست او را می پذیرد. او می گوید: اول نمی دانستم چه کاری با آن بکنیم؛ چون با فضای مسجد همخوانی نداشت، ولی تصمیم گرفتم در دیوار قبله مسجد نصبش کنم.

مزه شله ۲۸ ساله زیر زبان اهالی

تا سو عا و عاشورا که می شود، اهالی مسجد امام حسین (ع) مانند همه بچه مذهبی های این شهر به تکیه می افتند تا بساط عزادایی را به راه پاک کنند، عزاداری در این مسجد اما یک سنت ویژه دارد. غلامرضا اسماعیلی از شله ای می گوید که ۲۸ سال است در اینجا پخته می شود و مزه اش برای اهالی همیشه تازه است. حاج غلامرضا تعریف می کند: از سال ۱۳۷۶ که فضای مسجد فقط یک چهار دیواری بود تا الان، این دیگ خاموش نشده است. آن سال هادر فضایی مثل بیابان و باکنده ۱۰ دیگ شله برپا می کردیم؛ سختی داشت، اما مردم برای شله اش صف می کشیدند. اسماعیلی ادامه می دهد: در همه این سال ها این رسم را زنده نگه داشته ایم. بعضی وقت ها حجم غذا کم شده اما هیچ وقت فراموش نشده است. الان هم وقتش که می رسد. اهالی از یک کیلو حبوبات گرفته تا پول گوشت و... را خودشان می دهند تا مجلس عزای امام حسین (ع) برپا باشد.